

Annette Akkerman

Viooltjes

*ze huppelt naar school
in haar hand viooltjes
voor de juffrouw*

De man en vrouw bij het graf zijn duidelijk een echtpaar, te zien aan de trouwdheid van hun bewegingen. De grijze dame veegt haar tranen af met zijn zakdoek. Hij bukt moeizaam en plant viooltjes op het graf.

Bij het watertappunt laat de man me voorgaan. Terwijl ik een gieter vul met water, vertelt hij over zijn dochter. Ze was net elf geworden. Een ongeluk op weg naar school. Nu vijfenveertig jaar geleden. Ik reken en kom uit op mijn leeftijd.

Ze wilden haar niet onder een zware steen vangen. Liever bedekken ze haar met viooltjes waar ze zo van hield. Hij bekent dat de pijn nooit slijt. De wond van iets verliezen wat je zo dierbaar is, heelt nooit. Ik weet geen ander antwoord dan de man te omhelzen.

In gedachten loop ik naar papa's graf. Zijn aarde is nog vers. Ik geef de zonet geplante gele violen water.

*ritme van jaren
lente op de begraafplaats
de leegte duurt voort
samen in hun gebaren
overbruggen ze de tijd*

